

mu je tisto zlagano stvar o zapestnici. Da bi me ponižal pred njim in me razžalil. Zakaj ni naravnost povedal, da hoče, naj ga prosim odpuščanja, da bi bilo ponižanje še večje!»

Nismo je mogli umiriti. Plakala je in smo jo komaj spravili v posteljo. »Maščeval se je, ker sem odkrila njegovo rano. Maščeval se je in me zbedel s smrtno iglo. Ali naj ga za to prosim odpuščanja? Včeraj, včeraj sem še mislila, da je to lahko, da je to moja dolžnost. Včeraj sva si bila blizu, toda danes, danes je med nama razdalja, mnogo večja nego na Vis! ‚Ne vežite z mano svoje usode!‘ sem mu rekla. Kako smešno! Kako je mogoče, da sem mu rekla to neumnost? In on mi je vrnil, brezobzirno vrnil: ‚Večno Vam bom hvaležen!‘

Smehljala se je tako čudno, da nas je zeblo okoli srca.

»Zblaznela bom, o, jaz čutim, da bom zblaznela od strašnega občutka v srcu. Zdi se mi, da se vse okoli širi v nedogled.«

Opazili ste, gospod, da je zamenjavala zaporednost in vzročno zvezo dogodkov ter delala napačne zaključke. Hoteli smo ji stvar obrazložiti ter jo potolažiti. Toda planila je s stisnjenimi pestmi proti nam.

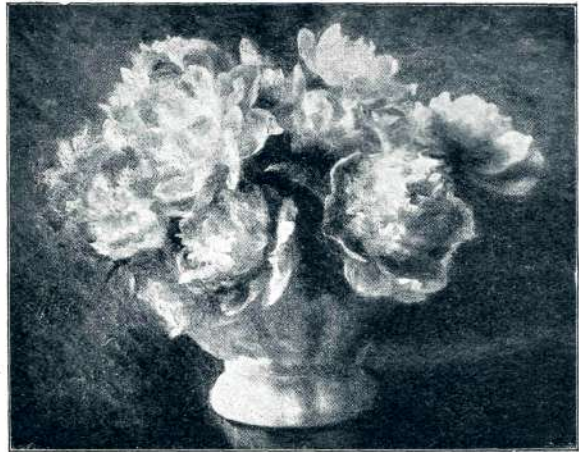
»Vsi, vsi lažete! Kdaj bomo gledali drug drugemu v srce kot v prozorno steklo. Da bi mogla videti Vašo laž! Vsi veste, kako je, vsi veste, da si Krasoje ne upa nazaj, ker se boji onega Sergeja! Kdaj bo to vaše skrivanje očito? V večnosti, v večnosti, tam čez vodo, pravijo! Tam, da tam boste pokazali svojo hinavščino in vas bo sram! O, tam bom prosila tudi odpuščanja!«

Onemogla od muk in bolečine se je vrgla v blazine. Čez čas je začela iznova:

»In Krasoje! Naj ničesar ne misli! Recite mu, da ga sovražim. Prav nič naj si ne domišlja, jaz ga sovražim, zato ker je tako plah! Ali bi si upal z menoj umreti! Ne bi, Sergej pa je hotel skočiti za menoj v Donavo! In sovražim ga radi tistega kroga. Ali ni brizgnil strupa v mojo dušo? In če tudi bi bilo vse res, četudi bi tisti grm res kje bil. Toda njemu ni za to, njemu je za kruto šalo!«

Govorila je še druge čudno zmedene besede vseprek, govorila bolj sebi nego nam in na koncu vzkliknila kot čudno razodetje:

»In Krasoje naj izve, da bo samo Sergej moj, in mu bom pletla nogavice!«

Ivana Kobilca: Dalije (1926)

Tako je begala za skritimi zmedenimi mislimi v strašni razbolelosti duše. Nam se je smilila; hotela sem jo pomiriti in sama ne vem, kako mi je prišlo na misel, da sem dejala:

»Saj pride!«

»Pride, da pride nazaj! Krasoje da se vrne!« je vzkliknila vsa iz sebe od nenadne radosti. Potem je zamišljeno dejala topo in svinčeno:

»Sovražim ga, o, kako ga sovražim radi tistega kroga!«

Obležala je nepremično ter strmela samo v strop.

Drugi dan sem dobila Sergeja na ulici.

»Iskal sem ga, da ga povedem k njej!« mi pravi.

»Čemu?« sem ga vprašala.

»Čemu?« se je začudil. »Da se porazgovorita, da se objasnita, dokler je še čas! Ali naj vsa ta muka utone v večnost kakor v temo in si nikdar ne odkrijeta src? Strašno, strašno!«

Fant je bil ves iz sebe.

»Ali veste, da sem bil danes že ob Donavi?« se je stresel. »Kdo jo ustavi in kdo ji pogleda v dno?«

»Sergej, Sergej!« sem ga prijela trdo za roko ter mu pogledala v oči, v zbegane, modre oči ubogega fanta. Peljala sem ga s seboj. Ljubica se je vsa prepadla zazrla v njegov obraz, hotela nekaj reči, a se sredi besede obrnila:

»Pojdite, Sergej, pojdite, jaz Vas ne morem gledati.«

V očeh se ji je zrcalila težka vznemirjenost.